

Dos mesos i un dia al Nepal (XI)

text TONYO FIBLA

27-10-2008 Dilluns. Festes de Thiar: Kukur Thiar, dia del gossos

M'he alçat de bon dematí per a veure la sortida de sol des de Swayambu. M'encanta Swayambu pel matí. Ha estat una temptativa fallida ja que els núvols han impedit que fora visible l'espectacle de veure el sol aixecar-se per damunt de la ciutat.

Passejant, mirant les processons i sentint els càntics he pensat en el poquet que s'enduen els turistes de Nepal.

Al menys, ací a Kathmandu, el Nepal que venen als turistes té ben poc de nepalí. *Stupes*, molinets d'oració, banderoles, o *mani padme hum*, monjos de roig i groc, dones amb la trena i el davantal darrera, rosaris, ... En la majoria dels casos tot això és cultura tibetana.

Què ven més, un monjo amb els seus hàbits rojos i grocs, o un bon home pegant voltes a la stupa amb un topi, barret, al cap?

Tots aquests temples daurats amb pintures de colors cridaners són molt més exportables que un petit temple on una persona vestida de carrer pega cabotades davant d'una imatge d'un déu ocult darrera de flors i del color roig o groc de la tika.

Timbals, trompetes, plats i caragols anul·len totalment a un petit harmònim de mà, uns platerets i un tamboret.

Indiscutiblement entre un Tibet amb la repressió xinesa i un Nepal sota la repressió monàrquica abans o maoista ara, guanya el Tibet per golejada.

L'altra cosa que m'ha sorprès extraordinàriament és la proliferació de nous monestirs budistes tibetans. N'hi ha moltíssims més que fa dotze anys i el que més impacta són els de nova construcció. Són immensos!

És molt curiós constatar que mentre a Europa els seminaris religiosos es van quedant buits sense clientela, ací, aquest monestirs estan proliferant de manera desorbitada. Cada vagada hi ha més monjos i, segons Bijay, tots fills de tibetans.

L'altra pregunta que cal fer-se és, d'on surten els diners. Fer un monestir com del d'Ichangu, darrera de Swayambu, o els que hi ha més enllà i també, molt més grans, ha de ser una despesa enorme. Tota aquesta nova construcció ha de valer molts, molts diners. Tots aquest diners d'on ixen? O hi ha molts Richards Geers pel món o ací passa alguna cosa rara. És impossible que tot açò surta de les donacions d'ací a Nepal. Eixos diners han de venir de fora. D'on?

Ahir mateix anant a Dakshinkali vaig veure mitja dotzena de monestirs nous. Des d'Ichangu se'n veuen cinc més, i això, només al NO de Kathmandu. No ho entenc, però ací a Nepal, no entendre les coses és la cosa més normal del món. I no preguntes, no aclariràs res.

Tornant a casa per a desdejunar he vist jugar a un joc típic d'aquestes dates. Sobre un tapís de cartró, tela o paper, hi ha sis figures, es llancen amb un poal o safa sis daus enormes que contenen a cada cara una de les figures del tapet. Els jugadors aposten diners a una figura, quants més daus traguin aqueixa figura més diners guanya el jugador. El joc no és massa interessant que diguem, el que m'ha sorprès és que juga tot tipus de gent, sobretot gent molt jove i xiquets de pocs anys. Xiquets de cinc i sis anyets estan allí apostant unes rupies per les seues figures preferides. En uns deu o quinze minuts a peu, tornant cap a casa, he vist set o vuit roglers de gent jugant a aquest joc.

Número 721- 19 febrer 2010 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XVI

la veu

de Benicarló

LLEI DE COSTES A CONVENIÈNCIA

Veïns de Benicarló denuncien la modificació de la llei de costes

Mentrestant, el mar es menja el terra...

DIANA STOMLEGA DEL CT BENICARLÓ CAMPIONA

Llei de Costes a conveniència

Veïns de Benicarló denuncien la modificació de la llei de costes

D text REDACCIÓ
 'autèntica "quixotada" han qualificat l'associació de veïns Riu, Surrach i Aiguaoliva el Pla Estratègic de la Comunitat Valenciana. L'entitat ha lamentat que l'administració autonòmica demane que s'amplie la franja de servitud i protecció litoral fins als 200 metres "quan no som capaços ni de respectar els 100 que marca la Llei de Costes actual".

L'associació, que va participar en les taules de treball posteriors a la presentació oficial del document, ha detectat "contrasentits" en algunes de les propostes que allí s'arreglen i que conformen l'escenari d'Alicia "en el País de les Meravelles", segons el parer dels associats. Això és voler ser més guerrers que el Quixot".

Roca recordava que el tram de costa nord de Benicarló és un dels pocs que queda sense urbanitzar a la Comunitat Valenciana "i ara se'ns vol castigar pel que han fet d'excés en altres zones de costa que no han respectat la llei". El portaveu dels veïns advertia que "podem entrar en un clima social greu" a l'establir-se diferents vares de mesurar en la costa valenciana. En aquest sentit, criticava també l'aparició d'una zona de protecció que se situaria a una distància d'entre els 200 i 500 metres de la línia de costa "que a Benicarló afectaria fins a més amunt de la via del tren". La proposta de conselleria és "prohibir les actuacions de la iniciativa privada, però la pública sí pot fer-ho". De fet, una de les excepcions que arregla el document, com denunciava Roca, és "la construcció d'hotels de 4

estrelles". Les sospites de l'associació és que "se'ns expropiarà per dos euros als propietaris en favor del bé general i després ho donaran a algú perquè ho explote i es faça ric".

El portaveu dels veïns de la zona nord, explicava que totes aquestes queixes es van exposar en les taules de debat que es van constituir després de la presentació oficial del pla "i ningú ens va saber donar explicacions sobre, per exemple, què farem amb els veïns que viuen en aqueixa zona". Les propostes que s'arreglen en el Pla Estratègic fan referència a tota aquella costa valenciana que siga sols urbanitzables sense programa d'actuació aprovat. L'oposició frontal que l'associació va mantenir davant les propostes i la problemàtica de la costa nord, forçaran una reunió en la qual

El CA Baix Maestrat aconseguix quatre podis al XXXI Cross Internacional de Castelló

text i foto VICENT FERRER

Diumenge passat, un nombrós grup d'atletes del Club Atletisme Baix Maestrat va participar en la XXXI edició del prestigiós Cross internacional "Ciutat de Castelló".

Al llarg del matí es van disputar tretze carreres corresponents a les diverses categories, des de benjamins a veterans. De la participació del CABM ha que destacar el primer lloc de l'atleta aleví Alí Herraoui, amb un temps de 8.39 sobre un recorregut de 2 quilòmetres. També va competir a un gran nivell la recentment proclamada campiona de Catalunya de Cross en categoria aleví, Adelina Dabaran, que amb un temps de 4.29 va quedar primera de la seua categoria. Altres resultats destacats van ser el segon lloc de Carla Masip en la categoria infantil, amb un temps de 9.14 sobre un recorregut 2 quilòmetres; un tercer lloc d'Ismael Barohu en categoria benjamí, amb un temps de 4.51 sobre un recorregut d'un quilòmetre. Altres resultats destacats és el 15é lloc de Meritxell Benito en categoria aleví, el 16é lloc d'Alexander Frith en categoria aleví, el 19é lloc d'Abdessamad Herraoui en categoria infantil entre molts altres atletes. Tenint en compte l'alt nivell dels atletes participants i la nombrosa participació, la valoració

que ha realitzat el club és molt positiva, tant pels quatre podis aconseguits com per la resta de resultats obtinguts pels més de 20 atletes del club benicarló.

SENIOR FEMENÍ CH RIOLA-16, GRUPO PEINADO BAIX MAESTRAT-14

text i foto CLUB HANDBOL BENICARLÓ

Partit igualat fins al final i, tal volta, el resultat més just haguera estat l'empat. El començament de la primera part va estar, com dèiem, força igualat, amb gols en les dues porteries que feien que cap dels dos equips es distanciara. Amb una molt bona defensa benicarló que ens permetia recuperar pilotes i crear ocasions que si no es materialitzaven era per una bona actuació de la portera rival. També en el nostre costat, Laura va realitzar una gran actuació, amb molt bones parades. Tan sols en els darrers minuts d'aquesta primera part les locals aconseguen posar distància en el marcador (10-6). Calia ser una mica més agressives en defensa i així va començar la segona part. Durant 8 minuts, vam aconseguir mantenir la nostra porteria a 0 (10-8). Estàvem en el partit un altra volta i amb possibilitats d'aconseguir un resultat positiu. Però l'errada de dos penals i dues pèrdues de pilota, van fer que la diferència tornes a augmentar (14-8, minut 18) i que el partit es posara costa amunt. Una darrera reacció de les del GRUPO PEINADO va fer que amb un parcial de 0-4 tornarem a entrar (14-12, minut 24). Quedaven 6 minuts

i l'equip estava llançat i convençut de que es podia guanyar. Dos gols en cada porteria posaven el 16-14 a falta de dos minuts. Era hora d'apretar una mica més. Fent una defensa individual a tot el camp, l'equip va recuperar dos pilotes que podien ser l'empat, però un altra volta, la figura de la portera contraria es va imposar als nostres llançaments. Al final, derrota per la mínima però amb un gran partit per part de tots dos equips. Pel GRUPO PEINADO van jugar: Anna i Laura en la porteria, Cris (6), Aranxa (1), Vero (4), Rosamari (2), Sandra (1), Juliana i Zoraida.

Van nadar a Castelló

text i foto CNB

El Club Natació Benicarló va tornar a nadar a la piscina olímpica de Castelló, en carril de 50 metres, amb noves mínimes autonòmiques i bons cronos a nivell individual.

Celebrat el 13 i 14 de Febrer el Trofeu Interclubs IV, un total de 11 equips i 196 nedadors i nedadores es van donar cita en les instal·lacions de la piscina municipal olímpica de Castelló. Una vegada més el Club Natació Benicarló no va renunciar a la seua bona ratxa, assolint 20 noves mínimes autonòmiques per al campionat autonòmic del pròxim 27 i 28 de Febrer i molt bones classificacions en les diferents sèries nadades durant tot el cap de setmana.

L'equip femení va estar compost per: María Coll, Irene Sorando, Sara Marqués, Raquel Fabregat, Claudia Campos, Montse Astor, Marina Herrero, Marta Valdearcos, Nerea Sorando, Meritxell Sospedra, Inma Cerdá, Paula Saura y Andrea Fuentes.

L'equip masculí va sumar 11 noves mínimes autonòmiques de la mà de Carlos Fuente i Albert Astor en els 50 m papallona, Joan Ferran Barrachina en els 100 m lliures, Carlos Fuente i Manuel Monserrat en els 200 m lliures, Albert Astor en els 200 papallona, Adrián Adell en els 50 m lliures, Carlos Fuente en els 100 m esquena, Joan Ferran Barrachina en els 100 m papallona i 200 m lliures i Carlos Fuente 200 m estils.

Per a la pròxima setmana els nedadors Benjamins i Alevins tindran la seua cita el 20 de Febrer a la piscina municipal de Benicarló en el que serà la 4a jornada de la Lliga de Promeses.

A títol individual va vèncer Ferran Remolina en els 50 m braça amb un crono de 33.91; Miguel Piñana 2n 100 lliures, 2n 100 papallona i 4t 50 papallona; José Antonio Adell 2a 200 m braça; Marc Fresquet 3r 200 estils i 4t 50 braça i Lluch Añó 4t 50 esquena.

L'equip va estar compost per: Lluch Añó, Alberto Añó, Gerard Saura, Jesús Santana, Miguel Piñana, Jordi Curto, Carlos Fuente, Albert Astor, Joan Ferran Barrachina, Agustín Parra, Ferran Marzá, Adrian Adell, Marc Octavio, Jesús Santana, Manuel Montserrat, José Antonio Adell, Ferrán Remolina y Marc Fresquet.

Una vegada més el Club Natació Benicarló no va renunciar a la seua bona ratxa, assolint 20 noves mínimes autonòmiques.

L'equip femení va sumar 9 noves mínimes autonòmiques per part de Marta Valdearcos en els 100 m lliures, Nerea Sorando en els 200 m esquena, Sara Marqués i Meritxell Sospedra en els 400 m lliures, Irene Sorando i Nerea Sorando en els 50 m lliures, Marta Valdearcos en els 50 m lliures i 400 m estils y Nerea Sorando en els 100 m esquena.

A títol individual les classificacions de Paula Saura en la 3a posició en els 50 braça i 3a 200 m braça; María Coll 4a 50 m esquena; Marina Herrero 4a 100 lliures i Sara Marqués 4a 100 papallona.

“No són aquestes les úniques queixes que els veïns tenen...”

ve de la p gina anterior

estaran presents el conseller de Medi Ambient, el d'Infraestructures i l'associació veïnal.

NOMÉS SALVEN L'ALCALDE

No són aquestes les úniques queixes que els veïns tenen sobre la nul·la actuació que diferents administracions estan realitzant en aquest tram del litoral, afectat per la regressió marina. De fet, només salvaven al primer edil, Marcelino Domingo, de qui asseguren que “va pels despatxos barallant-se per a veure si aconsegueix alguna cosa”. Així, lamentaven les recents declaracions del subdelegat del govern, Antonio Lorenzo, qui subscriu les paraules d'Alicia Paz, directora general de Costes. Lorenzo va afirmar que “no hi ha risc ni per a les persones ni per als habitatges”, cosa que els veïns es van encarregar de negar de forma gràfica.

Un complet dossier fotogràfic i un acta notarial que han presentat davant Fiscalia avalen les seues paraules. L'associació té intenció d'alçar acta i presentar-la en el jutjat cada vegada que el mar erosione les timbes “perquè ningú pugua negar-nos l'evidència”. En algunes de les imatges el propi notari posa sota un penya-segat de nou metres d'altura que està a punt de desplomar-se sobre el seu cap. “Hi ha perill per a la persona que passa per baix i per la que va per dalt, que no veu que no hi ha res que sostinga aqueix tros de terra”, reiteraven.

D'altra banda, criticaven les declaracions del subdelegat, que va anunciar a Benicarló la regeneració de la partida Riu gràcies a la construcció del nou port esportiu. “No hi ha pla, ni res de res. I això no és una actuació”, assegurava Roca, qui recordava

Un complet dossier fotogràfic i un acta notarial que han presentat davant Fiscalia avalen les seues paraules. L'associació té intenció d'alçar acta i presentar-la en el jutjat cada vegada que el mar erosione les timbes “perquè ningú pugua negar-nos l'evidència”

que les partides més afectades per la regressió són Surrach i Aiguaoliva i reclamava “una actuació integral. La solució no és tan complicada si es posen a treballar ja”. A més, lamentava que el tan anunciat Parc litoral no tinga ni projecte encara quan, en el DOGV del desembre de 2006, “es concedeix l'assistència i consultoria per a la redacció del projecte base d'ordenació litoral”, assignant-li una quantitat econòmica.

EN COMPLIMENT DE LA LLEI

L'associació ha tornat a “demandar l'estricta aplicació de la Llei de Costes” i per tant “una actuació ràpida, urgent i inajornable, com ja se'ns va prometre el maig del 2004”. Roca argumentava que “el mateix dona qui ho faça, però que no s'estiguen esperant uns als altres, perquè la casa està encara sense escombrar. Açò és un autèntic escàndol” conclouia.

NOU PAS PER A LA CONSTRUCCIÓ DE L'EDAR DE BENICARLÓ

text REDACCIÓ

La Comissió Territorial d'Urbanisme de Castelló ha declarat la compatibilitat amb l'ordenació urbanística i territorial del projecte d'obra pública relatiu a l'estació depuradora d'aigües residuals de Benicarló presentat per la EPSAR. El projecte, no obstant això, haurà d'esperar ara a l'aprovació del Pla Especial annex, relatiu a la construcció de nous col·lectors necessaris per a la nova depuradora. Perquè pugui aprovar-se el Pla especial haurà d'emetre's abans l'avaluació ambiental que corresponga. De la mateixa manera, caldrà esperar a l'informe que haurà d'emetre la Direcció general de Territori i Paisatge a l'estudi d'integració paisatgística. La llarga història de la construcció de l'EDAR de Benicarló escriu d'aquesta manera un nou capítol en el seu particular peregrinar.

El ple ordinari del mes de maig de 2006 va aprovar el canvi d'emplaçament de l'EDAR de Benicarló. Fins a aqueix moment, els terrenys triats, i que ja havien iniciat la tramitació, estaven emplaçats prop del cementiri municipal. No obstant això l'empresa encarregada de la redacció del projecte va detectar la necessitat d'instal·lar una estació de bombament per a donar servei a l'estació, circumstància que va obligar a la modificació de les previsions oficials i a la realització d'una nova reparcelació dels terrenys. En aqueix punt estaven els tràmits quan va accedir al govern mitjançant una moció de censura un nou equip de govern, integrat per regidors del PSPV i Bloc, que va considerar que l'emplaçament triat incomplia la llei d'allunyament de nuclis urbans per a aquest tipus d'instal·lacions. Així, van decidir situar la EDAR en la partida de Villaperdiu, molt allunyada del nucli poblacional. La nova depuradora necessitava, pel seu nou emplaçament, tot un entramat de col·lectors que

permetran dur l'aigua fins a ella i retornar-la al mar una vegada depurada.

El projecte no va rebre al·legacions durant la fase d'exposició al públic. D'altra banda, es va emetre un informe amb data 10 de novembre de 2009 en el qual es conclou «que el Pla especial dels nous col·lectors generals del sistema de sanejament de Benicarló està sotmès a declaració d'impacte ambiental, sent en aquest cas l'òrgan substantiu la Comissió Territorial d'Urbanisme». De la mateixa manera, es conclou que la documentació relativa a l'estació depuradora d'aigües residuals no requereix nova avaluació ambiental, ja que ja la Comissió Territorial d'Urbanisme de Castelló, en sessió de 15 de desembre de 2008, va aprovar definitivament el Pla especial per a la implantació de l'estació depuradora d'aigües residuals de Benicarló. L'acord amb les ordenances es va publicar en el Butlletí Oficial de la Província de Castelló de 8 de gener de 2009. Aquest Pla especial va comptar prèviament a la seua aprovació amb una declaració d'impacte ambiental favorable.

En el supòsit del projecte de construcció de l'EDAR, es tracta d'una obra ja emparada en el planejament urbanístic prèviament aprovat, pel que no s'acompanya d'un pla especial (de fet, existeix ja un previ pla especial aprovat que li dona plena cobertura urbanística). En canvi, en el cas del projecte de construcció dels nous col·lectors, la documentació adjunta incorpora un pla especial específic. La Conselleria de Medi ambient, Aigua, Urbanisme i Habitatge ja va licitar el passat any, a través de la Entitat de Sanejament d'Aigües (EPSAR), les obres de construcció de la nova depuradora que se situarà a Benicarló, que ascendeix a un total de 32.091.932 euros i amb un termini d'execució del projecte de 18 mesos. Anualment s'estima que la ciutat aboca al mar uns cinc hectòmetres cúbics que no es reaprofiten.

DIANA STOMLEGA DEL CT BENICARLÓ CAMPIONA

MARGA FEBRER Y SERGI FORCADELL FINALISTAS

text i foto VICENT FERRER

Dissabte passat es van jugar les finals del primer torneig del Circuit CatVal Caixa Penedes a les instal·lacions del Club Tennis Benicarló, totes elles molt disputades i amb un gran nivell de joc ja que la majoria dels partits van ser a tres sets. Cal destacar als jugadors locals que han quallat un magnífic torneig, Diana Stomlega s'alçà amb el triomf en la categoria femenina guanyant contra altra jugadora del club benicarló Marga Febrer, per un rotund 6/1 6/1. Marga també va jugar la final en cadets on va perdre contra Paula Montserrat per un ajustat 4/6 6/3 6/3. Va merèixer un poc més però, tot i així, va demostrar que s'ha de comptar amb ella per a pròxims tornejos importants. També va jugar la final Sergi Forcadell en la categoria absoluta no tenint molta fortuna en els moments claus del partit i acabà cedint el partit contra Pablo Fernández per 6/2 1/6 6/3, on es van veure jocs d'un nivell important. Destacar als semifinalistes del club Gerard Guimerà en benjamins; Diego Sánchez en alevins; Ramón Torne en absolut; i Demetrio Peña també en absolut. El pròxim torneig al Club de Tennis Amposta.

Resultats

En benjamins guanyaren:

José Llopis a Nicolás Ramírez per 6/2 6/1.

Claudia Pellicer a Mariona Tornell per 6/4 6/0.

En alevins:

Pablo Caffarena a Fran Blasco per 6/2 6/3.

Ainoa Panisello a Berta Febrer per 7/5 6/1.

En infantils:

Carlos Ros a Albert Roglan per 3/6 6/3 6/3.

Marta Piñol a Julia Herrero por 6/4 3/6 7/5.

En cadets:

José Luis Gimeno a Fernando Calpe por 7/5 2/1 i retirada per lesió.

Paula Montserrat a Marga Febrer por 4/6 6/3 6/3.

En absoluts:

Pablo Fernández a Sergi Forcadell por 6/3 1/6 6/3.

Diana Stomlega a Marga Febrer por 6/1 6/1.

HAURIEM DE FER UN PENSAMENT...

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Ara mateix jo podria dir que aquesta secció està en perill. Ho podria dir i, de fet, vaig a dir ho sense embussos ni gaites: aquesta secció està en perill. Bé, ja ho he dit. Ara se suposa que hauria de vindre una explicació raonablement enraonada dels motius que m'ha portat a aquest extrem. Com soc persona (?) de poca complicació, començaré pel principi perquè sinó em puc perdre i, el que és pitjor, potser no sàpiga tornar enrere. Com cada diumenge de partit, i després omplir-me —amb manifesta gola-la panxa de grans i gorrejars carajillo al pringat de torn, me'n vaig anar cap amunt. És ben cert que del partit no esperava res de bo, però sempre queda aquella sensació o remota esperança que els nostres pogueren fer alguna cosa important com per exemple, guanyar el partit. El rival de torn era el Benicàssim, un equip trufat de mercenaris del futbol en hores baixes, antics components de la troupe del senyor Tena, que van demostrar que, malgrat tot, aquell que algun dia va ser alguna cosa, alguna cosa li queda. El partit no va tindre cap història. No cap. Va esdevenir una mena de gegantina defecació per part de tots dos equips que no passarà a la posteritat per cap motiu. Dins del camp tot era dolent: els jugadors, els àrbitres, el joc, els entrenadors... en canvi, a la part de fora la cosa canviava. Vaig compartir una estona amb els més agosarats membres de la canallesca local, que segueixen pujant diumenge rere diumenge al nostre municipal. Per això puc donar testimoni que allò que escriuen ho han vist de primera mà, amb independència del que després haja aparegut als seus respectius mitjans de comunicació. Si, a més a més, els paguen per això, he de dir que

són honrats amb el mitjà que els amolla la mosca perquè si que van als partits. Em vaig pixar de riure quan Vicent em va contar la seua entrada triomfal, amb el seu cotxe, al camp. Va tindre un petit incident amb el responsable de la porta, que em va provocar un intens dolor als maxil·lars. Vam estar una estona especulant amb el titular del partit, i tot anava al voltant d'expressions escatològiques que no penso reproduir ací perquè jo tinc un prestigi, una fama i una reputació que potser es podria ressentir una mica. Tot es va acabar amb el xiulit de l'àrbitre indicant la fi de la primera part i un acudit molt bo que ens va contar Gregorio al voltant d'un senyor major que es va apuntar a un club nudista d'elit i que ens va fer cagar de riure. Mentre marxava cap al lloc habitual (sempre em poso prop de la porteria que ataca el Benicarló), vaig vore el president de l'Espòrting que parlava amb un conegut entrenador, ara sancionat. Es veu que en acabar el partit del Benicarló hi havia un altre entre l'Espòrting i l'Atzeneta. Algú em va dir que del resultat d'aquest partit depenia, ni menys ni més, la segona posició de la classificació i que, per tant, era una fita important, digna d'una major atenció de la que se li presta dins d'aquesta secció. Encara que ho podria saber, no sé quan van quedar. En el meu camí

cap a la graderia sud, també vaig vore el senyor Tena Ronchera, al que no se li pot negar la seua gran afició al futbol, presenciant el partit. En arribar al seient escollit pel meu ces per a seure, em vaig haver de posar dret perquè feia un fred considerable i les tanques publicitàries que hi havia protegien una mica del pudent ventet penisclà. Al cap d'una estona, els forasters ens van marcar un gol de penal que va posar un tres al seu marcador, i jo me'n vaig anar cap a casa. És la primera vegada que ho faig. Fins i tot amb pitjors marcadors m'he esperat fins al final, però aquesta vegada vaig tindre la claríssima sensació que si em quedava perdria el temps. Fins i tot vaig arribar a pensar que potser seria més divertit vore un partit de futbito que no pas aquell desgavell que estava presenciant. Si, me'n vaig anar sense cap remordiment ni compassió. Encara no me n'he penedit.

Ara acabaré perquè m'he assabentat que el que ja és campió virtual de la lliga juga un partit contra l'Olimpique Lyonnais i vull vore la seua aclaparadora superioritat. La setmana que ve ja decidiré que collons faig, perquè el CDB juga al camp de Saguntino, que ocupa una posició exactament simètrica a nosaltres i té quatre vegades més punts. La cosa pinta més aviat fosca.

CONVOCAT EL GARCÍA GRAU DE POESÍA

text REDACCIÓ

La Universitat Jaume I de Castelló, en col·laboració amb l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, l'Associació Cultural La Nau, la Federació Escola Valenciana i l'editorial Perifèric, convoca el III PREMI MANEL GARCIA GRAU DE POESIA, en memòria de l'insigne poeta i activista cultural benicarlando. Fa ja tres anys que es va instaurar aquest premi en homenatge a la figura de Manel Garcia Grau, poeta, compromès amb la cultura del País Valencià i qui, a més, va ser soci fundador de l'associació. Els treballs

s'han de presentar al Registre General de la Universitat Jaume I, fins el dia 30 d'abril de 2010 a les 14 hores; el tema serà lliure, i l'extensió dels treballs, que hauran d'estar escrits en llengua catalana, serà la pròpia d'un llibre de poesia. Es concedirà un únic premi de 3.500 €. Perifèric Edicions publicarà el llibre guardonat. El veredict del jurat serà comunicat a la persona guanyadora, que rebrà el premi al mes de juny de 2010, al lloc on, oportunament, indicarà l'organització. Les bases completes es poden consultar a : <http://www.cclanau.cat/wp-content/uploads/2010/02/Bases-III-Premi-Manel-Garcia-Grau.pdf>

BENICARLÓ ORDENARÀ EL TRÀNSIT I ESTALVIARÀ ENERGIA

text REDACCIÓ

La conselleria d'Infraestructures i Transport, a través de l'Agència Valenciana de l'Energia (AVEN), destinarà un total de 36.000 euros per a finançar un estudi integral de mobilitat urbana a Benicarló, en el qual es planificaran i programaran les actuacions en totes les àrees que afecten la mobilitat del municipi. Es dona així resposta a diferents col·lectius que reclamen des de fa anys una eliminació racional de les barreres arquitectòniques dins de la ciutat. Un dels més reivindicatius amb la proposta ha estat Cocemfe Baix Maestrat, que ha portat a terme diferents accions de protesta, com passejos per la ciutat en els quals han demostrat l'escassa mobilitat que existeix en diferents enclavaments de Benicarló. El programa que ara s'ha aprovat permetrà a més l'estalvi d'energia.

Així, en aquest estudi s'arreglaran les estratègies i instruments necessaris per assolir un ús coordinat i eficient dels diferents mitjans de transport. Entre els aspectes més importants que tindrà l'estudi destaca la regulació i control d'accés i estacionament en el centre urbà. Una de les manques del municipi, la del transport urbà, també serà abordada en l'estudi, que intentarà el desenvolupament i millora de l'oferta de les diferents

maneres de transport públic. En aquest sentit, es proposarà la potenciació d'estacionaments de dissuasió en les estacions o desocupades dels afores de la ciutat. Pel que fa al transport privat, l'estudi anirà encaminat a l'ordenació i explotació de la xarxa principal del viari, a més del foment de la mobilitat a peu i amb bicicleta mitjançant la construcció o reserva d'espais i la supressió de barreres arquitectòniques, per el vianant i la bicicleta.

ELS DIVENDRES DEL SETRILL

“EL CINE: La evolución de una mentira.”

Conferenciant:
DANIEL FIBLA AMSELEM

Presentació: *Jesús Maestro*

Lloc: Local social Penya Setrill
Data: 26 de febrer de 2010
Hora: 20,00 h.

BENICARLÓ DIU ADÉU A INVERSIONS PROMESES PEL CONSELL

text REDACCIÓ

El Pla estratègic de la Comunitat Valenciana per als Ports-Maestrat s'emporta a altres poblacions inversions promeses per a Benicarló. Així ho ha denunciat el portaveu del PSPV, Enric Escuder, qui s'ha mostrat sorprès per l'anunci realitzat pel conseller de Medi Ambient en la seua visita al municipi.

Juan Cotino presentava recentment en un acte públic realitzat a Benicarló l'estratègia del consell per a desenvolupar la zona nord de la província de Castelló. En la seua exposició, el conseller desvetllava que "l'escola oficial d'idiomes se'n va a Vinaròs, que el centre d'alt rendiment esportiu s'emplaçarà a Morella, que la plataforma logística intermodal se situarà al voltant de Planes Altes a Vinaròs, i que l'única previsió és la de situar a Benicarló un parc agrari i un clúster agro-industrial", va manifestar Escuder, per a qui açò demostra que "algú no té el poder polític que pretenia tenir i que s'ha estat enganyant els benicarlandos amb una sèrie de promeses que havien de vindre".

El socialista benicarlando es mostrava sorprès i assegurava que "no entenem com l'alcalde Marcelino Domingo es va quedar tan tranquil després de les paraules del conseller i la gent que l'acompanyava. Ens va deixar als benicarlandos arreglats en comparació de les promeses que es van fer a altres localitats". En aquest sentit, lamentava que la EOI, la plataforma intermodal o el centre d'alt rendiment esportiu, anunciades com inversions en diverses ocasions per a Benicarló, es traslladen finalment a altres localitats de la comarca. A més, el portaveu socialista considerava irreal l'anunci de construir un parc agrari i clúster agro-industrial a Benicarló quan "en aquests moments no hi ha en la ciutat cap indústria de transformació agrícola, solament negocis de venda i distribució de producte agrari i una cooperativa". Escuder recordava que "un clúster agro-industrial, significa la instal·lació d'una indústria conservera de fruites i hortalisses i una indústria de transformació de cítrics. Això és impossible

llevat que siga la Generalitat la que munte les indústries", assegurava.

D'altra banda, Escuder va denunciar que Cotino anunciara l'obertura dins dels pròxims dos anys del bulevard metropolità que enllaçarà Benicarló, Vinaròs i Peníscola a través de l'actual N340, quan "aquest és el temps que com a mínim costara engegar la nova variant". Només a partir d'aqueix moment, recordava el socialista benicarlando "es podrà sol·licitar la reversió a l'Estat d'aqueixa carretera per a reconvertir-la en un bulevard urbà". De la mateixa manera, va criticar que s'anunciara un clúster industrial amb la creació d'una plataforma logística intermodal entre Benicarló, Càlig i Vinaròs amb connexions amb els ports, atès que "la Generalitat no té la capacitat econòmica per a traure avant aqueixos projectes en aquest moment".

Així mateix, va qualificar de quimera el projecte del parc litoral Benicarló nord- Vinaròs sud, ja que "aqueix parc passa per fer públics els primers cent metres de costa" el que requeriria "una inversió d'una quantitat incalculable de milions d'euros". Escuder va lamentar que Cotino argumentara la necessitat de modificar els PGOU de Benicarló i Peníscola per a adaptar-los a aquestes noves infraestructures, "sense precisar un compromís econòmic reflectit en els pressupostos".

El portaveu dels socialistes va censurar la "visió paradisiàca i idíl·lica" plantejada per Cotino para les comarques del nord de Castelló, quan la realitat és que existeixen inversions "promeses des de fa molts anys i no realitzades" com és el cas de l'EDAR de Benicarló. En aquest sentit, Escuder va recordar que "la venim pagant els benicarlandos des de 1992 en els nostres rebuts, ja que més del 50% de la factura d'aigua potable és per a pagar-la i encara així, després de 18 anys, només està licitada i desconeixem quan estarà feta". Esment a part mereix per al socialista la carretera de Benicarló a Càlig, i nexa amb el polígon industrial que novament "ha caigut de les inversions previstes per a 2010".

Juan Cotino

BATXILLERAT NOCTURN A L'IES JOAN COROMINES

PER AL PROPER CURS 2010 - 2011 HI HA PREVIST IMPLANTAR UN BATXILLERAT EN RÈGIM NOCTURN A L'IES JOAN COROMINES. ENTRE L'1 I EL 31 DE MARÇ S'OBRIRÀ EL TERMINI DE PREINSCRIPCIÓ.
PER A MÉS INFORMACIÓ, PODEU POSAR-VOS EN CONTACTE AMB L'INSTITUT O CONSULTAR LA PÀGINA WEB DEL CENTRE.

BIG BAND

Exilis

text CARLES LLUCH

El dissabte era gèlid tant a l'exterior com a l'interior del MUCBE, un lloc curiós per a una nova actuació de la Big Band de Benicarló. On devia ser el concert? Se sentia com baixaven per l'escala els sons dels músics que afinaven. Eren a la segona planta, al fons de tot, just a la sala per on s'accedeix a la lògia. Semblava que s'hagueren volgut amagar, però havia estat inútil: un bon grapat d'incondicionals els havíem trobat. Parlo de ciutadania viva, dels que construeixen la cultura local, no dels qui creuen que amb una subvenció ja fan prou.

Si el lloc i les circumstàncies podien fer pensar en una certa clandestinitat, aquesta percepció es va esvaïr aviat. Tant en les peces més intimistes, com en les més contundents, sonaven amb una força i una convicció esplèndides. Des de la meua perspectiva de profà, van proporcionar-nos una hora de plaer absolut. Vaig trobar totes les seccions molt encertades, i el conjunt acoblat i convincent.

La Big Band tocava amb una consistència tal que la música feia l'efecte que havia de fer saltar els vidres i fer-se sentir per tot el poble, com un focus de llum incontenible que fes rebentar el Convent de Sant Francesc. És possible que des de tot Benicarló

la gent no s'estigués girant per veure d'on provenia aquella música? Serà capaç que els assistents a la presentació fallera no sortiren al carrer per escoltar-los?

Aquella música contemporània -swing, jazz- feia un contrast aparent amb les fotografies de l'exposició de la sala en què ens trobàvem: escenes d'oficis tradicionals del Maestrat, de paisatges humans i naturals de la comarca. Però no existia contradicció, el resultat era fins i tot estèticament suggeridor. Per què la música de John Coltrane no podia acompanyar el treball del cistellaire? Hi ha alguna cosa que impedisca unir Stevie Wonder amb els garrofers?

L'únic defecte: massa curt. Ja els caps i els peus es movien al ritme de la música, ens trobàvem ja ambientats, i es va acabar. Aneu ampliant el repertori, per favor, no ens deixeu així. En volem més. I vosaltres també, perquè es nota que gaudiu tocant, i això es transmet.

En definitiva, un luxe. Quan vaig sortir al carrer, encara duia dintre meu la sensació de plenitud, de calidesa que la música en directe pot arribar a produir, i la nit ja no semblava tan freda, encara que m'arraulís dintre l'abric. I el món semblava una mica millor.

Còpies Color, Blanc i Negre, Plànols, Digitals
Llibreria: Infantil, Adults, Text

Còpies GRAN FORMAT

Copisteria Llibreria Grèvol
C./ Sant Blai, 2 - Tel. 964 475698
12580-Benicarló

La Confederal de la Intersindical Valenciana crida a la mobilització

Intersindical Valenciana considera necessària la mobilització de les treballadores i treballadors i del conjunt de la societat valenciana per fer front a la proposta de reforma laboral, la situació d'atur la continua aprovació d'Expedients de Regulació d'Ocupació (EROs), a la proposta de retardar l'edat de jubilació als 67 anys i a l'ampliació del comput d'anys per calcular les pensions a 20 o 25 anys. Exigim al govern espanyol que rectifiqui i done marxa enrere en totes aquestes propostes. També al govern valencià que assumisca les seues competències en polítiques actives d'ocupació i treballes per donar solucions reals a la crisi que pateixen les treballadores i treballadors valencians. El sindicat es manifesta contrari a aquestes propostes que suposen una nova pèrdua de drets i prestacions de les treballadores i treballadors, així com de la resta de persones més desfavorides. A més, durant tot aquest període de crisi, han estat les treballadores i treballadors, les persones aturades i les capes socials amb menys recursos qui estan patint-la, mentre des del govern s'han injectat diners a la banca o a les empreses. Per altra part, critiquem el recent acord signat entre la CEOE, CEPYME, CCOO i UGT sobre la negociació col·lectiva per 2010. Un acord que suposa un nou pas endarrere en les condicions laborals i econòmiques de les treballadores i treballadors fent recaure sobre aquests l'eixida a la crisi. Per tot açò, el Sindicat ha proposat des del principi de la crisi la convocatòria de mobilitzacions, inclosa la proposta, si fora el cas, d'una vaga general. En conèixer la proposta de reforma laboral i de les pensions, sumada a la greu situació d'atur en el conjunt de l'Estat i al País Valencià, tornem a reiterar la necessitat d'aquesta mobilització. Per això, el Consell Confederal aprova la participació en les mobilitzacions convocades per al proper 23 de febrer a València, Alacant i Castelló. També acoda impulsar mobilitzacions en el marc de les Plataformes pels Drets Socials i contra la crisi junt a altres sindicats i moviments socials. Intersindical reivindicarà, en totes aquestes manifestacions, la retirada de la reforma de les pensions i de la reforma laboral que suposen una nova pèrdua de drets i prestacions, per a que l'eixida a la crisi econòmica i social no la continuen pagant les treballadores i treballadors, al temps que defensarà polítiques actives que suposen la creació de llocs de treball, la reducció de la temporalitat i de la precarització, la potenciació dels serveis públics o la millora de les prestacions socials, laborals i de desocupació.

València, 13 de febrer de 2010

FOTO DENÚNCIA

En aquesta imatge es pot apreciar un dels conductes que donen eixida fins a la mar de part de l'aigua de pluja que s'acumula a l'avinguda Papa Luna.

En concret, aquest conducte està situat a l'altura de la urbanització UMA, finca abans coneguda com "Las tres Teresas". Com es pot apreciar, està completament tapat per la pedra que la marea llança cap a la riba. Açò provoca que l'aigua que prové de l'avinguda es quede embossada en el conducte, eixint pel clavegueram dels edificis que hi ha entre el passeig i la mar. Encara que periòdicament es buida aquest conducte de les pedres per a permetre el seu funcionament, aquesta periodicitat s'ha perdut i ara els veïns ja temen les habituals pluges que omplen d'aigua baixos i garatges. Sembla ser que mentre els polítics municipals es queixen que les altes instàncies no els fan cas en els greus problemes de conducció de l'aigua que tenim en altres punts d'aquesta mateixa riba, ells mateixos no prenen mesures per a solucionar el que està al seu abast. Esperem que aquesta reflexió faça que els responsables d'aquesta falta de manteniment actuen abans que els veïns es veguen afectats de forma greu. Els veïns estarien agraïts.

Sembla ser que mentre els polítics municipals es queixen que les altes instàncies no els fan cas en els greus problemes de conducció de l'aigua que tenim en altres punts d'aquesta mateixa riba, ells mateixos no prenen mesures per solucionar el que està al seu abast.

Coses globals (i 3)

text JOAN HERAS

Això de viure en un món cada vegada més global ens presenta quotidianament una complexitat de realitats i d'esdeveniments que ens fa reflexionar sobre moltes coses i prendre posicions davant de moltes evidències. Sovint ens quedem perplexos i sense saber ben bé què hem de fer o què podem fer, però com a mínim prenem consciència de com van les coses i des de la nostra concreta realitat podem pensar i fer allò que considerem més oportú. És lògic, doncs, que les meves consideracions sobre temes que neixen de la globalització continuaran apareixent en aquestes ratlles, però per tancar aquest tríptic voldria parlar una mica de la Xina. Ara que tot just acaben d'entrar al nou any –l'any del tigre, em sembla– i que encara es dediquen a atirar petards com a bojos –vaja, com si fossin valencians i els de la nostra piròtècnia igual estiguessin ben contents per les vendes– i ara que han decidit ser més humanitaris i rebaixar el nombre de condemnes capitals i executar-les de manera més neta –passen del tret de pistola al clatell a una injecció letal.

La Xina és una cosa global ja ella mateixa, per les seves dimensions geogràfiques i demogràfiques, però cada vegada juga un paper més fort en el context internacional. La Xina ja no és tan sols un país llunyà, on es menja molt d'arròs –vaja, també en això tenen una tirada valenciana– i on tothom va en bicicleta. La Xina és alguna cosa més present i real en les nostres vides que els restaurants que des de fa una trentena d'anys s'han escampat per tot arreu i que les botigues que porten el seu nom i que han desbancat els nostrats "Todo a 100" que l'entrada de l'euro va ferir de mort –com a mínim en el camp conceptual. La Xina, avui, és una potència creixent, una força que amb mà dura, amb un comunisme autoritari sense embuts, juga fortíssim al capitalisme més salvatge a nivell mundial: des de la roba fins a tecnologia, des d'objectes de plàstic d'ús quotidià fins a guitarres espanyoles de qualitat senzilla i de preu ben ajustat. I tot això ben amant amb una rellotgeria militar important i una entrada aparentment silenciosa i discreta però ben estratègica i contundent a l'Àfrica. La Xina, és clar, és això i molt més que això.

La Xina és, per exemple, un país que vol posar límits a Internet per evitar que els seus ciutadans tinguin accés a continguts que poden fer mal a la seva puresa ideològica. Sorpren que avui, en aquest món tan globalitzat, un país consideri necessari i justificable tancar fronteres a la informació i a la comunicació. No estem parlant de la possibilitat de restringir l'accés a pàgines de pornografia infantil o de continguts feixistes

Fronteres

sinó de limitar la possibilitat d'accedir a continguts no recomanables ideològicament. I ha estat curiosament davant d'aquest fet que el govern dels Estats Units, grans defensors de la llibertat, han posat el crit al cel per les restriccions imposades a Google. No va actuar de la mateixa manera el president Obama quan va anar a la Xina i des de les organitzacions defensores dels drets humans li van demanar que exigís al govern xinès un pas endavant molt significatiu en aquest àmbit. Potser el president Obama no ho va fer perquè sap, com és natural, que el seu país acompanya a la Xina en les primeres posicions en la negra llista dels estats que executen més ciutadans: la Xina, Iran, Pakistan, Àrabia Saudita i Estats Units són els cinc primers en condemnes de mort. Però la possibilitat de restringir l'accés a la xarxa sí que ha neguitejat als poderosos d'Occident, moguts més per interessos econòmics que no pas per la denúncia de la restricció de llibertats. No sé quin és l'abast i la dimensió de la restricció internautica que les autoritats xineses estan aplicant ni sé valorar l'efecte real de contenció ideològica que aquesta mesura pot representar. El que sembla clar és que aquest tipus de mesures evidencien l'autoritarisme manifestat sense vergonya ni sense titubejos i, en el fons, l'existència d'una mentalitat política que creu en la possibilitat de tancar, manipular, restringir o simplement fer desaparèixer informacions com a un recurs eficaç per mantenir un statu quo inamovible. Repeteixo que no tinc elements per valorar l'eficàcia –des del punt de vista del govern xinès– de la mesura, però sembla que respongui més a una mentalitat totalitària i poc situada en la realitat de la tecnologia que no pas en la viabilitat del que es busca. Ja sé que no és el mateix, però em ve a la memòria el barroer intent de manipulació que va fer el govern d'Aznar de l'autoria de la tragèdia de l'11-M. En aquell moment, el govern Aznar no va valorar la importància i la facilitat de les comunicacions internacionals i va voler fer passar una falsedat com a veritat tot confiant que controlaven els aparells de comunicació i que, com a mínim, podrien aguantar la mentida fins que passés el diumenge electoral i treure'n, així, el rèdit que en buscaven. Aznar i els seus ministres no ho van valorar bé i el tret els va sortir per la culata i el resultat va ser tot el contrari del que ells buscaven. Molt probablement no passarà el mateix a Xina perquè el govern xinès no té tantes manies repressives i si cal executarà pel bé del poble –com ha de ser, és clar– uns centenars de delinqüents que intentin enganyar els murs que posen a Internet. Però potser cada dia hi haurà un gruix més important de xinesos crítics amb el règim que aniran fent coixí i pressió i cada vegada hi ha una consciència –no pas la de l'Obama, és clar– que situa Xina en el lloc que li pertoca. En fi, coses d'un món cada vegada més global.

DR CLIMENT

CARNESTOLTES 2010

La darrera setmana, el facultatiu va poder fer allò que més li agrada, posar-se la disfressa de *dracqueen* i ser una mes, alliberant- tota la "locura" en la nit de carnestoltes. Al matí del dia següent van trobar-lo pel carrer uns municipals que el van haver d'arregar del terra inconscient després que a la matinada uns degenerats abusaren d'ell. Per sort van acudir ràpidament uns companys del SAMU que el van atendre administrant-li uns ansiolòtics i insuflant-li unes lavatives per fer-li un rentat rectal després d'extraure els cossos punxents que li havien introduït.

MANIPULA QUE CONFON...

És l'estratègia de canal 9. A falta d'una programació presentable, amb informatius veraces i de qualitat, programes de participació civilitzada i materials televisius "mirables" practiquen un clientelisme descarat en favor dels seus amos –els del PP- absolutament denigrant per a la professió periodística i irrespectuosos per a l'audiència.

Això sempre i ara, amb motiu del "correctiu" del Tribunal Suprem que atribueix al govern de l'Estat la competència en temes de patrimoni –pel contenciós del Cabanyal-, han secundat –els de canal 9- l'ofensiva de sànet dels Cotino i els Blasco –consellers que cobren el sou, no per fer el seu treball, sinó per atacar el govern central-, amb programes on ens presenten els veïns d'aquell barri

emblemàtic de València, del tot partidaris del projecte Rita-Camps, de "construir" la perllongació de la "gran avinguda Blasco Ibàñez", enderrocant el barri. Això sí, se silencia la veu de l'associació que s'oposa a l'espoli i que defensa la rehabilitació dels centenars d'edificis modernistes, així com la dotació de serveis públics i ciutadans al Cabanyal, ara abandonat a la seua dissort –expressament i a mala fe- per la desídia del tàndem Rita-Camps-

El que alguns trobem a faltar és la veu de Don Manuel –Fraga of course!-, ell tan amatent a reclamar la suspensió de l'autonomia –la valenciana, ara- quan els seus governants –els del seu partit- s'enfronten al govern central i a l'autoritat judicial de l'Estat, com ho estan fent els "populars" a València.

Marc Antoni Adell

ACTES DEL XXI PREMI XAVIER ARÍN 2010

Divendres 26 de febrer, 19:30 h.

Organitza:

ASSOCIACIÓ CULTURAL ALAMBOR

Conferència:

"ESCRUIRE, UNA FEINA A L'ABAST DE TOTHOM" a càrrec d'ENRIC LLUCH, escriptor convidat

COL-LABORA:

AJUNTAMENT DE BENICARLÓ

Lliurament XXI PREMI DE CONTES XAVIER ARIN

REGIDORIA DE CULTURA

Lloc: Sala d'Actes de la Fundació Caixa Benicarló c/ Joan Carles I, 18. Benicarló

DIPUTACIÓ DE CASTELLÓ

FUNDACIÓ CAIXA BENICARLÓ

ve de la p gina anterior

luxu, amb un somriure d'orella a orella. Quasi ens pensaven que anàvem a veure la proclamació del nostre alcalde com cavaller. Cavaller de la falla rodona ... amb dama de companyia i peineta inclosa. Quina estampa!

Peinetades (2)

I ja que parlem d'estampes, bona, molt bona, la dels d'escortes. No vegeu el terrabastall que va muntar, també, el nostre Marcelino, en rebre als presis, amb això de la seguretat personal. Riu-te'n tu de l'altre dia amb el Lorenzo, subdelegat del govern. Allò, comparat amb açò d'ara, era com si l'altre dia hagués estat una reunió de la congregació de les germanetes de la caritat. Mireu si la cosa va ser exagerada, que la resta de falleres semblava que estaven de... comparses (al carnaval del poble veí), perquè allí ningú no veia res. Fins i tot va haver algunes que, empenyades (amb raó), li van fotre un crit al seguit "d'armaris de seguretat" que hi havia plantats i tapaven la visió de l'espectacle (no tenim clar quin dels dos), indicant-los "amablement"... "volem vore". Tot va quedar igual.

Peinetades (3)

I per cert, la peinetada aquesta, del superdesplegament policial, qui la pagarà? Perquè no creiem que moure tant de vehicle policial, amb la seua dotació, pròpia i aliena, siguera precisament debades. Compte, nosaltres només ho diem perquè, si Camps i Fabra venien acovidats pel nostre Marce, a títol personal, a un acte privat i faller, serà ell qui es gratarà la butxaca, no? I és que

Una última cosa que no tenim massa clara, el nostre Presi Camps, ho és de tots els benicarlandos també, no? Doncs, com és que només ens valora per a vindre als actes folklòrics i a les farteres?

està molt, però que molt lleig, utilitzar recursos públics per a fins privats, veritat?

Peinetades (i 4)

Una última cosa que no tenim massa clara, el nostre Presi Camps, ho és de tots els benicarlandos també, no? Doncs, és curiós, perquè tenint en compte que no ha aparegut per aquestes contrades, en "missió oficial", des de fa no sabem quan de temps, i ara, de sobte, apareix com una mena de faller *machor*, doncs... . Tan poquet valem els benicarlandos que el nostre Presi només ens valora per a vindre als actes folklòrics i a les farteres? Pel que fa a les coses importants... se'n van al poble del costat, no? Encara recordem quan Zaplana, ens va fer una visita llampec, a lo "Bienvenido Mr Marshall". Sembla que amb Camps... ni això.

Racisme provicianofallero

Una cosa, tot i que els tafaners podem fer gresca del fet que el nostre Presi Camps vinga ací, com un faller més,

també ho és que ens pareix perfecta la iniciativa (sempre i quan siga privada). Cada falla és lliure d'acovidar qui considere. Faltaria més. Però sembla que no sempre ha estat així. A veure, ho diem perquè, segons hem pogut saber, fa un temps una falla va pretendre acovidar el Vicepresident de la Generalitat Catalana, Carod Rovira, a una d'aquestes presentacions falleres, com una mena de mantenidor, i... va ser vetat per unes quantes de les altres falles. A veure, com ho entendríeu si us amenaçaren en no desfilar si aquest senyor venia. És una manera molt subtil de vetar una persona o, millor dit, d'enaltir el racisme folklòricoprovincià més ranci del que fan gala algunes falles. Què passa, que els de l'altra banda del Sénia són com el dimoni amb cua? Què no hi ha molta gent d'ací que viu, compra, es desplaça, té amics, treballa, estudia, va al metge,... al principat? Una mica menys d'hipocresia també els aniria bé a més d'un.

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

Sorooooollssss

Ara resulta que la Generalitat ens obligarà a tenir el mapa acústic de la ciutat. La veritat és que no sabem ni perquè el volen. A veure, ens expliquem, en aquest poble d'estudis de tota mena se n'han fet a cabassos, el problema és que després acaben sempre en un calaix i ningú els fa ni punyeter cas Això sí, quan els tenen fets el hi donen un rebombori que fa por i només l'enquadernació que li fiquen acaba valen tant com el propi estudi. Però com queda de bonic, un llibre gros, amb tapes guai, presentat a la premsa! Tot siga per dir que fan alguna cosa amb els nostres diners.

Sorooooollssss (i 2)

Bé, tot i que ens hem anat una mica per les branques, els tafaners hem tirat una mica d'hemeroteca i hem descobert que al nostre poble, d'estudis de sorolls, ja n'havien fet altra vegada, més o menys quan aquell famós estudi de circulació del RAC, que indicava les zones de més trànsit i, per tant, les més sorolloses. I l'hem vist aplicat? N'aniran, n'aniran, n'aniran, que deia la Trinca. No res, om el de les olors! En fi, el que dèiem, tot siga per gastar-se els diners en alguna cosa que no aplicaran.

Casalet

I no ho diem per com de pesats són, o poden ser, els nostres governants, quan es fan propaganda, ho diem perquè no vegeu la propaganda que es van fer de l'inauguració del Casal Municipal. Allí que estaven tots fent-se la foto per com de bé (amb matisos), ha

quedat el susdit però... no diuen res del que realment ocorre entre bambolines. La primera que tot molt bonic però l'espai l'han reduït tant que en algunes dependències si n'entren tres han de sortir les cadires. I és que amb tres armaris una taula i tres cadires poc espai per la gent. I és que algunes sales s'han quedat tant reduïdes que, al costat de la terrassa, semblen els antics lavabos. El que diem que a partir d'ara les reunions, la gent de les associacions, les faran... dempeus. Per allò de no ocupar massa espai. De tota manera per l'estiu, de conya, amb lles terrasses. Una bona nevereta ben farcida de begudes i un bon para-sol... i ho té clar el del bar de baix. Ja veureu, aviat demanarà contraprestacions.

Casalet... sense ploms

I continuant entre bambolines, com de gran i bonic es l'ascensor que han ficat. Com un muntacàrregues. Cap de tot i un fotimer de gent. Però nosaltres ja tenim clar que utilitzarem les escales. I és que com el nostre Casal no té prou potència contractada salten els ploms cada dos per tres. Fins i tot, per assegurar una mica la cosa (i suposem perquè ningú es queda tancat a dins l'ascensor massa temps), han hagut de tirar una línia de cablejat directe des de fora. I és que són bons fent les coses.

Com deia La Veu passada en el seu titular de la notícia de la inauguració del Casal... li han rentat la cara. I és que d'això, en aquest poble, en saben molt. Encara que siga en formigó.

Tot en un

Que en aquest *ajuntament (en valenciano del suyo)*, són únics, no cal ni parlar-ne. Mireu si són únics que al seu web de turisme sembla que només existeix... el Parador. Bé, o almenys només els interessa promocionar aquest establiment. Compte, que nosaltres ni entrem ni sortim (bé entrem, si no, no ho haguérem vist), de les preferències turístiques del nostre il·lustríssim, nosaltres només diem el que veiem. I així, al web de Turisme, només entrar, ja tens la foto del Parador però, a més, si punxes ON DORMIR, et surt un llistat per categories i... Hotels: amb foto del parador; Hostals: amb foto del parador; Pensions: amb foto del parador... O només tenien la foto d'aquest establiment o no havien pagat al fotògraf. Bé, o aquest establiment és un "todo en uno" i fa el paper de tots. La veritat no ho entenem. De tota manera entreu i ho podreu comprovar. Ací teniu l'adreça http://www.ajuntamentdebenicar.lo.org/tu3/ptur-guia-dormir-hotels.php3?g_idioma=v. Vosaltres mateix.

Peinetades

El que fan alguns per aparentar. Compte, cadascú pot portar a fer-li el lliat a qui li done la gana i si al nostre Marcelino li fa el pes portar els nostres presis Camps i Fabra, a la proclamació de la seua filla com a reina fallera, doncs... ell mateix. Com estava Marce, a la porta amb aquestes escortes de

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista

text EL LECTOR

CSeré, una vegada més, demagògic. Amb els diners que es gasta la casa gran en qualsevol esdeveniment festiu (llegim traques, sopars de compromís o mistos petadors) hi ha diners suficients per solucionar el problema de la Universitat Popular. És tan senzill com això. Però no vull tirar-me pedres al fetge. És més important, per exemple, que ens acompanye en un sopar de gala alguna personalitat il·lustre que tindre nets espais dedicats a la cultura. Ho dubta algú això? És més important el ressò mediàtic que puga tindre a València a través de Canal 9 el sopar de la carxofa (per cert, ens compren moltes carxofes a València?) que ben atesos uns ciutadans que pretenen cultivar-se, està clar, no?

Vaig directe a la pàgina dels tafaners. Estic fortament impactat pel tema de les rosquilletes que els donen als fallerets i falleretes durant els actes de la presentació. Pobrets meus, imaginem-nos que a algun li agarra un atac d'inanició damunt l'escenari i es plega. Buf, buf. Per sort el món de les falles té recursos per a tot i ací ha sortit l'invent de les rosquilletes. Em sembla bé, però francament millorable. Com dirien els experts de l'Univers Fallero cal unificar criteris i treure el màxim partit d'aquesta ja tradicional repartició (caldrà buscar algun nom que acabe en -à com ara la rosquilla, però ja en parlarà algú). En primer lloc, trobo que hauria de quedar clar que les rosquilletes haurien de ser proporcionades per la JLF i que foren totes de la marca Velarte, la més valenciana de totes perquè porta estampada en cadascuna de les seues bossetes la nostra senyera. Queda clar que res de papers oliosos embolicats de qualsevol manera ni trossos de còc amb sal que queda lleig i fa de poble. Rosquilletas Velarte, para comer y hartate. Quin és

Porquet de Sant Antoni

el gran avantatge econòmic que suposa la rosquilla? Molt fàcil. Els xiquets i xiquetes ja s'han fartat prou damunt l'escenari i a l'hora del dinar o sopar corresponent n'hi haurà prou que piquen una miqueta del plat dels pares i ens estalviarem així un munt de coberts i de diners. Continuo. L'ocasió es pot aprofitar per incloure la rosquilla com una part més de l'acte de presentació. En un moment donat, el presentador o presentadora o els dos si és el cas anuncia la pujada a l'escenari de la padrina o reina de la rosquilla, senyora amb una banda, encarregada de repartir amorosament entre la canalla tan suculenta menja. Segur que el personal s'emocionaria en vore tan entenedidora escena. Ara bé, per no fer-ho massa llarg no caldria dir el nom de cada xiquet quan se li fa solemne lliurament del paquet de rosquilles; si alguna falla però té temps, sí que es podria donar una cosa així: "I ara la nostra madrina de les rosquilles li dona la bosseta a la xiqueta Jenniffer. Un fort aplaudiment per a les dos!" En fi, em penso que me n'acabo de passar. Açò no és més una broma que estic segur que l'esperit faller dels lectors sabrà entendre.

La senyora Maria Teresa Ferré Pellicer es queixa de la desídia municipal. Què que volia? El regidor d'urbanisme està per coses més vistoses i més espectaculars. On li va, pobra dona, a demanar-li que arregle uns clots quan el seu cap està posat en qualsevol faraònic projecte: la nevegabilitat del riu, la contemplació de la seua font que el farà passar a la posteritat i coses transecndent d'aqueix tipus. Sí, sí, com li ho conto.

Veig que als institus també estan en peu de guerra. No sé si acamparem. La Universitat Popular, els instituts públics... el col·legi Angel Esteban sense fer... ai, ai, ai senyor Soriano que aquests li porten més problemes que tots els morts junts del cementeri.

I mire, senyora Garcia, ja no tinc més ganes d'escriure. M'entén, veritat? Plego. Fins la setmana que ve. Ja aniré avore, si puc, la pel·lícula de Michael Moore i li diré si coincideixo amb San Abdón. Però a mi el Moore aquest, com jo, em sembla una mica demagog i cantamanyanes. Adéu. No, no veig cap espifiada més la meua peresa.

A voltes amb la Llei de costes

Els conflictes entres diversos veïns de la zona nord de la nostra població per no saber com quedarà desenvolupada aquesta zona de la costa, i si d'una vegada es farà alguna cosa per aturar la regressió que pateix, sembla haver-se convertit en una mena de culebró on no s'albira el final.

A més, sembla curiós com les postures d'uns i altres canvien segons do'n bufa el vent. Així, la problemàtica que representava, pel col·lectiu associat, l'aplicació inicial de la llei de costes ara, de sobte, s'ha convertit en una prioritat per aquestos. Per altra banda, la Generalitat, que havia de propiciar el desenvolupament de la zona, i que segons havia indicat aquest col·lectiu de veïns estava d'acord amb els seus plantejaments, ara, contràriament al que inicialment pareixia, es despenja amb una proposta de protecció litoral que és situaria entre els 200 i 500 metres de la línia de costa. A més, amb l'agreuant del fet de la regressió d'aquesta costa que enfronta veïns i Ministeri perquè aquest no ha actuat encara, o no ha fet res, per frenar-la. Tot un embolic.

Certament, ací sembla que subjeuen més motius que els estrictament proteccionistes i ambientals. I és que la iniciativa pública, sembla ser que tindrà mànega ampla (lògic, si considerem que ha de vetllar per l'interès col·lectiu del

721

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

municipi, tot i que massa vegades l'interès municipal es desvie per altres derroters, i la nostra costa n'ha estat un bon exemple d'allò que no s'havia de fer, però bé, inicialment hem de considerar que defensa el bé públic). Ara bé, la iniciativa privada, no. Compte, amb un matís força curiós (per no dir sospitós), la iniciativa privada dels veïns serà la prohibida però no la

que ens podria plantificar hotels de quatre o cinc estrelles. A partir d'ací cadascú és lliure d'interpretar allò que considere.

Nosaltres, fent un exercici d'imaginació, encara que no massa, certament, li hem ficat un nom i cognom ben clar: especulació urbanística. I com sempre, els gran depredadors urbanístics estaran preparats a satisfer la nova demanada. Això sí, els veïns, que ja pensaven que tenien la gallina dels ous d'ors, se n'han adonat que només era de bronze.

Tot i així, si la pressió ciutadana és suficient encara podríem trobar una solució que satisfere les dos parts més importants, els veïns, que per alguna cosa són els propietaris, i l'entorn i usos consolidats d'aquella zona.

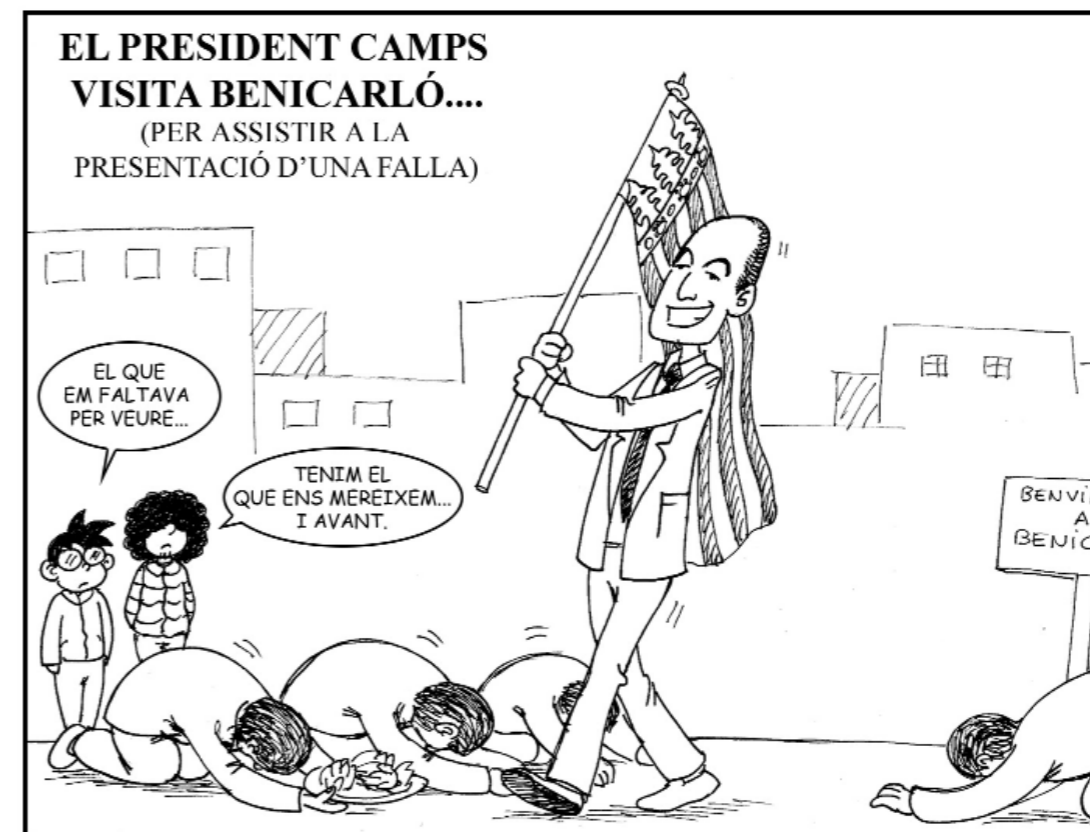
No tornem a caure, altra volta, en el mateix parany que ja ens ha destrossat quasi tota la nostra costa valenciana.

Per Xavi Burriel

"La falera Machor"

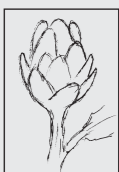

El còmic

El còmic

EDITORIAL

Carxofa:

Per a la Big Band de Benicarló, per deixar constància de la qualitat que tenen molts projectes culturals i dels músics excel·lents que hi ha a la nostra ciutat. Nosaltres, amb les nostres limitacions (ja sabeu, açò del valencià no és del gust d'alguns), us donarem sempre el suport que puguem. I que continue! Moltes gràcies.

Panissola:

Per al senyor Alcalde. Mira que portar a Camps i Fabra a la presentació de la seua filla fallera? Està clar que, a nivell particular, pot invitar a qui li done la gana. Però aquesta invitació no tenim massa clar que fora a nivell particular: a la porta de l'auditori hi havia un desplegament policial que feia temor. Voldrà dir que ho pagarà ell de la seua butxaca? Molt ens temem que no.

laveubenicarlo@terra.es

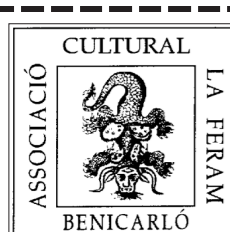
Tota l'actualitat a un sol clic de distància

Notícies on-line del Maestrat, Els Ports i la Tinença de Benifassà

3x4 info La informació que es multiplica

www.3x4.info

Cultura
Món rural
Esports
Gastronomia
Classificats
Fotos
Música
Llibres

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL
CASTILLO, TONYO FIBLA,
JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

COL·LABORA: Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, FEDERICA ALBORCH, ROBESPIERRE I EL SAMARUC

Administració, subscripcions
© COPISTERIA GRÉVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÉVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló Tel. 964 475698

Publicitat

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

Amb el suport

